

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 20ής Ιανουαρίου 2009 (*)

«Συγγενικά δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας – Δικαιώματα των παραγωγών φωνογραφημάτων – Δικαίωμα αναπαραγωγής – Δικαίωμα διανομής – Διάρκεια προστασίας – Οδηγία 2006/116/EK – Δικαιώματα υπηκόων τρίτων χωρών»

Στην υπόθεση C-240/07,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 EK, που υπέβαλε το Bundesgerichtshof (Γερμανία) με απόφαση της 29ης Μαρτίου 2007, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 16 Μαΐου 2007, στο πλαίσιο της δίκης

Sony Music Entertainment (Germany) GmbH

κατά

Falcon Neue Medien Vertrieb GmbH,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot και T. von Danwitz, προέδρους τμήματος, J. Makarczyk, P. Kūris, E. Juhász, Γ. Αρέστη (εισηγητή), L. Bay Larsen και P. Lindh, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer

γραμματέας: B. Fülöp, υπάλληλος διοικήσεως

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 15ης Απριλίου 2008,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η Sony Music Entertainment (Germany) GmbH, εκπροσωπούμενη από τον M. Schaefer, Rechtsanwalt,
- η Falcon Neue Medien Vertrieb GmbH, εκπροσωπούμενη από τους R. Nirk και E. Schott, Rechtsanwälte,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους W. Wils και H. Krämer,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 22ας Μαΐου 2008,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 10 της οδηγίας 2006/116/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, για τη διάρκεια προστασίας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και ορισμένων συγγενικών δικαιωμάτων (ΕΕ L 372, σ. 12).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Sony Music Entertainment (Germany) GmbH (στο εξής: Sony) και της Falcon Neue Medien Vertrieb GmbH (στο εξής: Falcon), με αντικείμενο την προστασία ορισμένων συγγενικών δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

3 Το άρθρο 12 της οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Νοεμβρίου 1992, σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας (ΕΕ L 346, σ. 61), όριζε:

«Με την επιφύλαξη μελλοντικής εναρμόνισης, τα δικαιώματα των καλλιτεχνών, ερμηνευτών ή εκτελεστών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών που αναφέρονται στην παρούσα οδηγία δεν εκπνέουν πριν από την παρέλευση των αντίστοιχων προθεσμιών που προβλέπονται στη [διεθνή σύμβαση, περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης, η οποία συνήφθη στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961]. Τα δικαιώματα των παραγωγών των πρώτων υλικών ενσωματώσεων ταινιών που αναφέρονται στην παρούσα οδηγία δεν εκπνέουν πριν από την παρέλευση 20 ετών μετά τη λήξη του έτους κατά το οποίο έγινε η υλική ενσωμάτωση.»

4 Η προβλεπόμενη στο άρθρο 12 της οδηγίας 92/100 διάρκεια προστασίας αυξήθηκε στα πενήντα έτη με το άρθρο 3 της οδηγίας 93/98/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Οκτωβρίου 1993, για την εναρμόνιση της διάρκειας προστασίας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και ορισμένων συγγενικών δικαιωμάτων (ΕΕ L 290, σ. 9).

5 Η οδηγία 93/98 κωδικοποιήθηκε με την οδηγία 2006/116. Το άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/116 προβλέπει:

«Τα δικαιώματα των παραγωγών φωνογραφημάτων λήγουν πενήντα έτη μετά την πραγματοποίηση της υλικής ενσωμάτωσης. [...]

Ωστόσο, αν τα δικαιώματα των παραγωγών φωνογραφημάτων, λόγω λήξεως της διάρκειας προστασίας που τους αναγνωρίσθηκε δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, της οδηγίας 93/98/ΕΟΚ, πριν τροποποιηθεί από την οδηγία 2001/29/ΕΚ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001 (ΕΕ L 167, σ. 10)], δεν προστατεύονταν πια στις 22 Δεκεμβρίου 2002, η παρούσα παράγραφος δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την εκ νέου προστασία τους.»

6 Το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2006/116 ορίζει:

«1. Όταν η χώρα προελεύσεως ενός έργου, κατά την έννοια της Σύμβασης της Βέρνης [για την προστασία των λογοτεχνικών και των καλλιτεχνικών έργων (πράξη των Παρισίων της 24ης Ιουλίου 1971)], είναι τρίτη χώρα και ο δημιουργός του έργου δεν είναι υπήκοος της Κοινότητας, η διάρκεια προστασίας την οποία χορηγούν τα κράτη μέλη λήγει κατά την ημερομηνία λήξεως της προστασίας που χορηγείται στη χώρα προελεύσεως του έργου, χωρίς να είναι δυνατή υπέρβαση της διάρκειας που καθορίζεται με το άρθρο 1.

2. Οι διάρκειες προστασίας που καθορίζονται με το άρθρο 3 ισχύουν και για τους δικαιούχους που δεν είναι υπήκοοι της Κοινότητας, εφόσον τα κράτη μέλη τους χορηγούν προστασία. Ωστόσο, με την επιφύλαξη των διεθνών υποχρεώσεων των κρατών μελών, η διάρκεια προστασίας που χορηγείται από τα κράτη μέλη δεν μπορεί να λήγει αργότερα από την ημερομηνία λήξης της προστασίας που χορηγείται στη χώρα της οποίας ο δικαιούχος είναι υπήκοος και δεν μπορεί να υπερβαίνει την προβλεπόμενη από το άρθρο 3 διάρκεια.»

7 Το άρθρο 10, παράγραφοι 1 έως 3, της οδηγίας 2006/116, με τίτλο «Χρονική ισχύς», έχει ως εξής:

«1. Όταν η διάρκεια προστασίας, η οποία είναι μεγαλύτερη από την αντίστοιχη διάρκεια που προβλέπεται από την παρούσα οδηγία, είχε ήδη αρχίσει σε κράτος μέλος την 1η Ιουλίου 1995, η παρούσα οδηγία δεν έχει ως αποτέλεσμα τη σύντμηση αυτής της διάρκειας προστασίας στο εν λόγω κράτος μέλος.

2. Η διάρκεια προστασίας που προβλέπεται από την παρούσα οδηγία εφαρμόζεται σε όλα τα έργα και αντικείμενα προστασίας που προστατεύονταν σε ένα τουλάχιστον κράτος μέλος, κατά την ημερομηνία που αναφέρεται στην παράγραφο 1, κατ'εφαρμογή εθνικών διατάξεων για το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας ή τα συγγενικά δικαιώματα, ή πληρούν τα κριτήρια προστασίας βάσει της οδηγίας 92/100 [...].

3. Η παρούσα οδηγία ισχύει υπό την επιφύλαξη των πράξεων εκμετάλλευσης που έλαβαν χώρα πριν από την ημερομηνία που αναφέρεται στην παράγραφο 1. Τα κράτη μέλη θεσπίζουν τις αναγκαίες διατάξεις προκειμένου να προστατεύουν, ιδίως, τα κεκτημένα δικαιώματα τρίτων.»

Η εθνική νομοθεσία

8 Το άρθρο 137f του νόμου περί δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων (Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte), της 9ης Σεπτεμβρίου 1965 (BGBl. 1965 I, σ. 1273), όπως έχει τροποποιηθεί με τον νόμο της 23ης Ιουνίου 1995 (BGBl. 1995 I, σ. 842, στο εξής: UrhG), αποτελεί μεταβατική διάταξη για τη μεταφορά της οδηγίας 93/98 στην εσωτερική έννομη τάξη.

9 Το άρθρο 137f, παράγραφοι 2 και 3, του UrhG έχει ως εξής:

«(2) Οι διατάξεις του παρόντος νόμου, όπως ισχύουν από 1ης Ιουλίου 1995, έχουν εφαρμογή και επί έργων των οποίων η προστασία έληξε κατά τον παρόντα νόμο πριν την 1η Ιουλίου 1995, αλλά εξακολουθούν να προστατεύονται από τη

νομοθεσία άλλου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ενώσεως ή συμβαλλομένου κράτους στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο. Το πρώτο εδάφιο εφαρμόζεται κατ' αναλογία στα συγγενικά δικαιώματα του εκδότη έργων μετά τον θάνατο του δημιουργού (άρθρο 71), των καλλιτεχνών ερμηνευτών (άρθρο 73), των παραγωγών φωνογραφημάτων (άρθρο 85), των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης (άρθρο 87) και των παραγωγών ταινιών (άρθρα 94 και 95).

(3) Αν η προστασία έργου που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος νόμου αναβιώσει κατά τα οριζόμενα στην παράγραφο 2, τα δικαιώματα που αναβιώνουν ανήκουν στον δημιουργό. Ωστόσο, αν η εκμετάλλευση έχει αρχίσει πριν την 1η Ιουλίου 1995, πρέπει να συνεχίζεται εντός του ίδιου πλαισίου. Για την εκμετάλλευση μετά την 1η Ιουλίου 1995 καταβάλλεται προσήκουσα αποζημίωση. Οι παράγραφοι 1 έως 3 εφαρμόζονται στα συγγενικά δικαιώματα κατ' αναλογία.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

10 Όπως προκύπτει από την αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, η Falcon διανέμει δύο φωνογραφήματα με ερμηνείες του καλλιτέχνη Bob Dylan. Το πρώτο CD τιτλοφορείται «Bob Dylan – Blowin in the Wind» και το δεύτερο «Bob Dylan – Gates of Eden».

11 Οι τίτλοι τραγουδιών στα φωνογραφήματα αυτά περιλαμβάνονταν αρχικώς στις συλλογές τραγουδιών «Bob Dylan – Bringing It All Back Home», «The Times They Are A-Changin'» και «Highway 61 Revisited». Οι συλλογές αυτές κυκλοφόρησαν στις Ηνωμένες Πολιτείες πριν την 1η Ιανουαρίου 1966.

12 Η ενάγουσα της κύριας δίκης Sony είναι γερμανική θυγατρική της ομώνυμης ιαπωνικής πολυεθνικής εταιρίας,

13 Ενώπιον του αρμόδιου Landgericht, η Sony ζήτησε να απαγορευθεί στη Falcon να παράγει και να διανέμει, η ίδια ή μέσω τρίτων, τα φωνογραφήματα «Bob Dylan – Blowin in the Wind» και «Bob Dylan – Gates of Eden». Ζήτησε, ακόμη, να υποχρεωθεί η Falcon να παράσχει πληροφοριακά στοιχεία και να αναγνωριστεί η υποχρέωση της εναγομένης να καταβάλει αποζημίωση.

14 Η Falcon προέβαλε ότι ουδείς παραγωγός φωνογραφημάτων διαθέτει, στο γερμανικό έδαφος, δικαιώματα επί των συλλογών τραγουδιών του Bob Dylan που ηχογραφήθηκαν πριν την 1η Ιανουαρίου 1966.

15 Το Landgericht απέρριψε τα αιτήματα της Sony. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο στο οποίο αυτή προσέφυγε δέχθηκε ότι τα δικαιώματα του παραγωγού φωνογραφημάτων επί των επίμαχων στην κύρια δίκη αντικειμένων έχουν, αναμφισβήτητα, μεταβιβαστεί εγκύρως στη Sony. Ωστόσο, το δικαστήριο αυτό απέρριψε την αγωγή της Sony, κρίνοντας ότι, δυνάμει της συμβάσεως για την προστασία των παραγωγών από τη μη εξουσιοδοτημένη αναπαραγωγή των φωνογραφημάτων τους, η οποία συνήφθη στη Γενεύη στις 29 Οκτωβρίου 1971 και ισχύει στη Γερμανία και στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, οι παραγωγοί φωνογραφημάτων δικαιούνται την προβλεπόμενη από το άρθρο 85 του UrhG προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας μόνο για τα φωνογραφήματα που έχουν παραχθεί μετά την 1η Ιανουαρίου 1966. Επιπλέον, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο έκρινε ότι τα προγενέστερα της ημερομηνίας αυτής μουσικά φωνογραφήματα δεν προστατεύονται ούτε από το άρθρο 137f του UrhG, το οποίο

αποτελεί μεταβατική διάταξη για την προσαρμογή της εθνικής νομοθεσίας στην οδηγία 93/98. Συγκεκριμένα, η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού δεν εφαρμόζεται επί φωνογραφήματων που παρήχθησαν πριν την 1η Ιανουαρίου 1966, δεδομένου ότι αυτά ουδέποτε προστατεύονταν στη Γερμανία.

16 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Sony άσκησε, κατά της αποφάσεως του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, το ένδικο βοήθημα της «Revision» ενώπιον του Bundesgerichtshof, το οποίο, κρίνοντας ότι η επίλυση της διαφοράς εξαρτάται από την ερμηνεία του άρθρου 10, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/116, ανέστειλε την ενώπιόν του διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο τα εξής προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Ισχύει η προβλεπόμενη στην οδηγία 2006/116 [...] διάρκεια προστασίας, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 10, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής, και στην περίπτωση αντικειμένων τα οποία ουδέποτε προστατεύονταν στο κράτος μέλος εντός του οποίου ζητείται προστασία;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

α) Καταλέγονται στις εθνικές διατάξεις, κατά την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/116 [...], και οι διατάξεις των κρατών μελών σχετικά με την προστασία δικαιούχων που δεν είναι κοινοτικοί υπήκοοι;

β) Ισχύει η προβλεπόμενη στο άρθρο 10, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/116 [...] διάρκεια προστασίας και επί αντικειμένων τα οποία, κατά το οριζόμενο στο άρθρο 10, παράγραφος 1, της οδηγίας χρονικό σημείο, πληρούσαν τα κριτήρια προστασίας της οδηγίας 92/100 [...], αλλά των οποίων οι δικαιούχοι δεν είναι κοινοτικοί υπήκοοι;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

17 Διαπιστώνεται, καταρχάς, ότι τα επίμαχα στην κύρια δίκη συγγενικά δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας αφορούν την αναπαραγωγή και διανομή φωνογραφήματων. Δεν αμφισβητείται ότι τα δικαιώματα αυτά μεταβιβάστηκαν εγκύτως στη Sony.

18 Εξάλλου, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 126 του UrhG, οι εδρεύουσες στις Ηνωμένες Πολιτείες επιχειρήσεις προστατεύονται στη Γερμανία, δυνάμει της συμβάσεως που παρατίθεται στη σκέψη 15 της παρούσας αποφάσεως, μόνο για τα φωνογραφήματα που έχουν παραχθεί μετά την 1η Ιανουαρίου 1966, ενώ τα επίμαχα στην κύρια δίκη φωνογραφήματα έχουν παραχθεί πριν από την ημερομηνία αυτή. Τα φωνογραφήματα αυτά δεν μπορούν να προστατευθούν στο γερμανικό έδαφος ούτε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 137f, παράγραφος 2, του UrhG, δεδομένου ότι η διάταξη αυτή προϋποθέτει ότι το επίμαχο έργο προστατευόταν στο γερμανικό έδαφος πριν από 1η Ιουλίου 1995, πράγμα που δεν ισχύει για τα εν λόγω φωνογραφήματα.

19 Πρέπει επίσης να τονιστεί ότι, όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, δεν αμφισβητείται ότι τα φωνογραφήματα των οποίων η υλική ενσωμάτωση πραγματοποιήθηκε προ της 1ης Ιανουαρίου 1966 προστατεύονται από τη βρετανική νομοθεσία και ότι η προστασία αυτή επεκτάθηκε στα φωνογραφήματα Αμερικανών παραγωγών που δημοσιεύθηκαν στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Επί του πρώτου ερωτήματος

20 Με το πρώτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά αν το άρθρο 10, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/116 προστατεύει αντικείμενα τα οποία ουδέποτε προστατεύονταν στο κράτος μέλος εντός του οποίου ζητείται η προστασία.

21 Σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/116, η προβλεπόμενη στο άρθρο 3, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας διάρκεια προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών φωνογραφημάτων ισχύει για το επίμαχο φωνογράφημα αν, την 1η Ιουλίου 1995, το φωνογράφημα αυτό προστατευόταν σε ένα τουλάχιστον κράτος μέλος κατ' εφαρμογήν των εθνικών διατάξεων περί πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων ή πληρούσε τα κριτήρια προστασίας της οδηγίας 92/100.

22 Επομένως, όπως προκύπτει από τη διατύπωσή του εν λόγω άρθρου 10, παράγραφος 2, η διάταξη αυτή επιβάλλει ως πρώτη διαζευκτική προϋπόθεση την πρότερη προστασία του επίμαχου αντικειμένου σε τουλάχιστον ένα κράτος μέλος. Το κράτος μέλος αυτό δεν απαιτείται να είναι, σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, εκείνο εντός του οποίου ζητείται η προβλεπόμενη από την οδηγία 2006/116 προστασία.

23 Επισημαίνεται, ακόμη, ότι, σύμφωνα με την τρίτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2006/116, οι διαφορές μεταξύ των εθνικών νομοθεσιών όσον αφορά τη διάρκεια προστασίας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων ενδέχεται να θίξουν την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων και την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών και να νοθεύσουν τους όρους ανταγωνισμού στην κοινή αγορά. Προς διασφάλιση της ορθής λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς, η εν λόγω οδηγία επιδιώκει την εναρμόνιση των νομοθεσιών των κρατών μελών, έτσι ώστε να ισχύει ενιαία διάρκεια προστασίας σε ολόκληρη την Κοινότητα.

24 Υπό τις συνθήκες αυτές, θα ήταν αντίθετη στο γράμμα και στον σκοπό της οδηγίας 2006/116 μια ερμηνεία του άρθρου 10, παράγραφος 2, αυτής υπό την έννοια ότι η εφαρμογή της πρώτης διαζευκτικής προϋποθέσεως της εν λόγω διατάξεως εξαρτάται από την πρότερη παροχή προστασίας από τη νομοθεσία του κράτους μέλους εντός του οποίου ζητείται η προβλεπόμενη από την οδηγία προστασία, μολονότι τέτοια προστασία παρεχόταν προηγουμένως εντός άλλου κράτους μέλους.

25 Επομένως, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η προβλεπόμενη από την οδηγία 2006/116 διάρκεια προστασίας ισχύει, δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής, και στην περίπτωση που το επίμαχο αντικείμενο ουδέποτε προστατευόταν στο κράτος μέλος εντός του οποίου ζητείται η προστασία.

Επί του πρώτου σκέλους του δεύτερου ερωτήματος

26 Με το ερώτημα αυτό, το αιτούν δικαστήριο ερωτά αν ως εθνικές διατάξεις, κατά την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 2, πρώτη διαζευκτική προϋπόθεση, της οδηγίας 2006/116, νοούνται και οι διατάξεις των κρατών μελών σχετικά με την προστασία δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας που δεν είναι κοινοτικοί υπήκοοι.

27 Επισημαίνεται ότι, όπως ανέφερε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 64 των προτάσεων του, οι διατάξεις του άρθρου 10, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/116

αφορούν το αντικείμενο της προστασίας και εφαρμόζονται σε όλα τα έργα και αντικείμενα που την 1η Ιουλίου 1995 προστατεύονταν εντός ενός τουλάχιστον κράτους μέλους κατ' εφαρμογήν των διατάξεων περί πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων.

28 Συναφώς, από το γράμμα του άρθρου 10, παράγραφος 2, δεν προκύπτει ότι αυτό αναφέρεται αποκλειστικά στις εθνικές διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίες διασφαλίζουν μόνον την προστασία δικαιούχων τέτοιων δικαιωμάτων, που είναι κοινοτικοί υπήκοοι. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τη διατύπωση της διατάξεως αυτής, τα κράτη μέλη πρέπει να διασφαλίζουν την προβλεπόμενη από την οδηγία 2006/116 διάρκεια προστασίας για όλα τα έργα και για όλα τα αντικείμενα που την 1η Ιουλίου 1995 προστατεύονταν σε ένα τουλάχιστον κράτος μέλος.

29 Επομένως, κατά την εφαρμογή του άρθρου 10, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/116, πρέπει να εξετάζεται αν ένα έργο ή ένα αντικείμενο προστατευόταν την 1η Ιουλίου 1995 σε ένα τουλάχιστον κράτος μέλος, ανεξαρτήτως της ιθαγένειας του δικαιούχου των συγγενικών δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας επί του εν λόγω έργου ή αντικειμένου.

30 Ωστόσο, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το Bundesgerichtshof αμφιβάλλει ως προς το αν θα ήταν συμβατή με το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/116 μια ερμηνεία του άρθρου 10, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής υπό την έννοια ότι η διάταξη αυτή προστατεύει τους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, που δεν είναι κοινοτικοί υπήκοοι.

31 Διαπιστώνεται, συναφώς, ότι σκοπός του άρθρου 10, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/116 είναι να διευκρινιστούν οι προϋποθέσεις μεταβατικής ισχύος της προβλεπόμενης από την οδηγία αυτή διάρκειας προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας σε υφιστάμενες καταστάσεις. Η προβλεπόμενη στη διάταξη αυτή διάρκεια προστασίας ισχύει για έργα και αντικείμενα που την 1η Ιουλίου 1995 προστατεύονταν σε τουλάχιστον ένα κράτος μέλος από τις εθνικές διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων.

32 Το εν λόγω άρθρο 10, παράγραφος 2, δεν αποκλείει την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/116 όποτε επικαλούνται την προβλεπόμενη από την οδηγία αυτή διάρκεια προστασίας δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας που δεν είναι κοινοτικοί υπήκοοι, για έργα ή αντικείμενα που δεν πληρούν καμία από τις διαζευκτικές προϋποθέσεις της μεταβατικής διατάξεως του άρθρου 10, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής.

33 Συγκεκριμένα, το εν λόγω άρθρο 7, παράγραφος 2, ρυθμίζει τα της προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας των δικαιούχων τέτοιων δικαιωμάτων που δεν είναι κοινοτικοί υπήκοοι, ορίζοντας προς τούτο ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 3 της εν λόγω οδηγίας προστασία ισχύει και ως προς αυτούς, εφόσον τα κράτη μέλη τους χορηγούν προστασία.

34 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, το αν, στο πλαίσιο του άρθρου 10, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/116, τα συγγενικά δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας επί ενός έργου ή ενός αντικειμένου, των οποίων ο δικαιούχος είναι υπήκοος τρίτης χώρας, προστατεύονταν την 1η Ιουλίου 1995 εντός ενός τουλάχιστον κράτους μέλους πρέπει να κριθεί βάσει της νομοθεσίας του συγκεκριμένου κράτους

μέλους και όχι της νομοθεσίας τους κράτους μέλους εντός του οποίου ζητείται η προβλεπόμενη από την οδηγία αυτή προστασία. Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται, άλλωστε, από την τρίτη και τη δέκατη έβδομη αιτιολογική σκέψη της εν λόγω οδηγίας, όπου αναφέρεται ότι σκοπός της οδηγίας είναι η εναρμόνιση και, ιδίως, η θέσπιση ενιαίας αφετηρίας για τον υπολογισμό της διάρκειας προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας σε ολόκληρη την Κοινότητα, προς διασφάλιση της εύρυθμης λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς.

35 Συνεπώς, προκειμένου περί έργου ή αντικειμένου που την 1η Ιουλίου 1995 προστατευόταν εντός ενός τουλάχιστον κράτους μέλους σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους αυτού, το γεγονός ότι ο δικαιούχος της προστασίας είναι υπήκοος τρίτης χώρας και δεν προστατεύεται δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας στο κράτος μέλος όπου ζητείται η προβλεπόμενη από την οδηγία 2006/116 προστασία δεν επηρεάζει την εφαρμογή του άρθρου 10, παράγραφος 2, της οδηγίας. Αυτό που προέχει είναι το αν το συγκεκριμένο έργο ή αντικείμενο προστατεύονταν την 1η Ιουλίου 1995 δυνάμει της νομοθεσίας ενός τουλάχιστον κράτους μέλους.

36 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, στο Ηνωμένο Βασίλειο, η προβλεπόμενη από την εθνική νομοθεσία προστασία ισχύει για τα φωνογραφήματα των οποίων η υλική ενσωμάτωση επήλθε πριν την 1η Ιανουαρίου 1966 και ότι τα επίμαχα στην κύρια δίκη φωνογραφήματα προστατεύονταν εντός του εν λόγω κράτους μέλους την 1η Ιουλίου 1995. Υπό τις συνθήκες αυτές, το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/116 δεν έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση.

37 Κατά συνέπεια, στο πρώτο σκέλος του δεύτερου ερωτήματος πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 10, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/116 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η προβλεπόμενη από την οδηγία αυτή διάρκεια προστασίας ισχύει στην περίπτωση που ένα έργο ή ένα αντικείμενο προστατευόταν την 1η Ιουλίου 1995 εντός ενός τουλάχιστον κράτους μέλους σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους περί δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων και που ο υπήκοος τρίτης χώρας που είναι δικαιούχος τέτοιων δικαιωμάτων επί του εν λόγω έργου ή αντικειμένου μπορούσε να τύχει, κατά την ημερομηνία αυτή, της προβλεπόμενης από την εθνική νομοθεσία προστασίας.

Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου ερωτήματος

38 Κατόπιν της απαντήσεως αυτής και λαμβανομένης υπόψη της παραδοχής στην οποία στηρίζεται η απόφαση περί παραπομπής, όπως αυτή διατυπώνεται στη σκέψη 19 της παρούσας αποφάσεως, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο σκέλος του δεύτερου ερωτήματος.

Επί των δικαστικών εξόδων

39 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαινεται:

1) Η προβλεπόμενη στην οδηγία 2006/116/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, για τη διάρκεια προστασίας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και ορισμένων συγγενικών δικαιωμάτων διάρκεια προστασίας ισχύει, δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής, και στην περίπτωση αντικειμένου το οποίο ουδέποτε προστατευόταν στο κράτος μέλος εντός του οποίου ζητείται προστασία.

2) Το άρθρο 10, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/116 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η προβλεπόμενη από την οδηγία αυτή διάρκεια προστασίας ισχύει στην περίπτωση που ένα έργο ή ένα αντικείμενο προστατευόταν την 1η Ιουλίου 1995 εντός ενός τουλάχιστον κράτους μέλους σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους περί δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων και που ο υπήκοος τρίτης χώρας που είναι δικαιούχος τέτοιων δικαιωμάτων επί του εν λόγω έργου ή αντικειμένου μπορούσε να τύχει, κατά την ημερομηνία αυτή, της προβλεπόμενης από την εθνική νομοθεσία προστασίας.

(υπογραφές)